

« الحال و صاحب الحال »

حال بر دو نوع است. 1- حال مفرد 2- جمله ی حالیه

1- حال مفرد : اسم نکره ی مشتق منصوبی است که حالت (فاعل ، مفعول یا نائب فاعل) را بیان می کند.

مانند : « شَرَحَ الْمُعَلِّمُ الدَّرْسَ واقفاً . »

2- جمله حالیه : جمله ای است که بعد از اسم معرفه می آید و همیشه محلاً منصوب است ، این جمله می تواند اسمیه یا فعلیه باشد.

نکته (انواع جمله ی حالیه و رابط در آن) :

الف (جمله ی حالیه ی اسمیه با (و) شروع می شود . مانند : جاء المعلم إلى المدرسة وَ هُوَ فرحٌ .

ب (جمله ی حالیه ی فعلیه که بر 3 نوع است.

1- قد ماضی با رابط « و » می آید . مانند : جاء الطلاب إلى المدرسة وَ قد ذهب المعلمُ .

2- مضارع منفی با رابط « و » می آید . مانند : رأيت المعلمة وَ لم تذهب الطالباتُ .

3- مضارع مثبت رابط « و » نمی خواهد و ضمیر بارز یا مستتر در آن فعل مضارع رابط می شود .

مانند : رأيت فاطمة تدرُسُ .

نکته : صاحب حال (ذوالحال) ، صاحب حال آن است که حالت او را بیان می کنیم و باید 4 ویژگی داشته باشد

1- قبل از حال آید. // 2- معرفه باشد. // 3- از جهت جنس و عدد با حال مطابقت کند.

4- حتماً باید نقش (فاعل – مفعول یا نائب فاعل) داشته باشد.

نکته : کلمه ی (وحد) با هر ضمیری که به آخرش بچسبد و در هر کجای جمله قرار گیرد نقش حال می گیرد.

مانند: (جاء عليّ وَ حدهُ)

نکته : (كيف) اسم استفهام است و اگر بعدش فعل لازم آید یا فعل متعدی آید که مفعول به داشته باشد (كيف) نقش حال

می گیرد و محلاً منصوب می شود كيف خرجت ؟ كيف ضربت العدو ؟